

SANT CRIST D'IGUALADA

Dimarts de l'octava de Pasqua

Santa Maria d'Igualada, 3-4-2018

Srs. Rectors *in solidum* d'aquesta parròquia de Santa Maria, Mn. Xavier Bisbal i Mn. Eduard Flores,
Sr. Arxiprest de l'Anoia i de la Segarra, Mn. Joan Sanglas,
Rectors i vicaris de les altres parròquies de la ciutat i de l'arxiprestat,
Germans preveres i diaques,
Sr. Alcalde i Srs. Regidors,
Priors del Sant Crist,
Fundació del Sant Crist.
Germans, tots, fills estimats de Déu.

No ens cansem mai de mirar el Sant Crist d'Igualada. I, de fet, la Festa del Sant Crist sempre la vivim com una novetat. I és que l'amor sempre és nou. Sempre és nou l'amor que rebem del Sant Crist i sempre és nou l'amor que li retornem. Sí, l'amor del Sant Crist és una realitat viva que es palpa en la nostra vida. Aquest any és el quinzè que celebren aquesta Pasqua Igualadina amb vosaltres, estimats germans, i haig de dir que sempre he trobat en vosaltres un gran desig de celebrar —i celebrar bé!— aquesta festa tan nostra, tan igualadina. Quinze anys celebrant amb vosaltres i sempre la mateixa fe i estimació envers el Sant Crist. Solament trobo a faltar aquells que durant aquests anys han celebrat amb nosaltres i han estat cridats a la casa del Pare. Estic cert que la misericòrdia que brolla del Crist haurà estat la clau que haurà obert les portes de l'eternitat als qui en aquesta vida confiaren en la bondat i en l'amor del Sant Crist.

Aquest any us convido a contemplar el Sant Crist com a font d'amor, com cantem en els goigs: «Les cinc llagues, fonts divines... / Front reial, rublert d'espines... / Cos excels martiritzat... / Cor obert per la llançada... / Així ens ama el Bon Pastor.» I, mirant l'amor del Sant Crist, ens fixarem en dues expressions: la creu mateixa, unida al Crist crucificat, i el seu cor obert. Certament que tot el misteri del vessament de sang i suor del Sant Crist, aquell Divendres Sant, el 20 d'abril de 1590, és misteri d'amor del Sant Crist envers la ciutat d'Igualada, envers els seus habitants d'aquells temps i envers els igualadins de tots els segles, però és bo que ens parem en mirada contemplativa en aquestes dues realitats.

El Sant Crist té els braços oberts clavats a la creu. Són els braços del qui ha estat condemnat a morir en la creu. Jesús fou condemnat a mort, tant pel judici

basat en la Llei de Déu, fet pel Sanedrí, com per la Llei romana, dictada per Ponç Pilat, el governador romà. Ambdues jurisdiccions, la religiosa i la civil, el condemnen a la pena màxima. L'una, perquè s'havia dit Fill de Déu, i l'altra, per proclamar-se rei dels jueus. El qui era just; el qui havia expressat davant Pilat: *Jo he nascut i he vingut al món per donar testimoni de la veritat. Tots els qui són de la veritat escolten la meua veu* (Jn 18,37); aquell en qui no hi havia cap culpa, fou lliurat injustament a la pena de mort. Per als ulls d'alguns s'havia de fer, per als altres, molt pocs, fou condemnat injustament. Solament la mare i el deixeble estimat, i les dones, van romandre al peu de la creu, compartint la pena infligida. I el càstig que li corresponia és el propi del delictes contra la *Lex Iulia de Maiestate*, que comporta la pena de mort en creu: clavat en una creu, perdent sang i amb forts dolors, fins que la mort, el més probable per asfíxia, succeís. Els qui morien crucificats ho feien entre udols i crits. Era tan gran el sofriment dels crucificats que els romans ho tenien clar, com deia el mateix Ciceró: «No solament del cos, sinó també del pensament, ulls i orelles dels ciutadans romans ha de romandre allunyada la paraula creu.»

Però nosaltres creients en Crist, tot i la crueta de la mort en creu, sí que volem mirar el Crucificat. I fer-ho des de la mirada de fe. En aquesta mort hi veiem una injustícia, un assassinat, però també hi apareix el pla salvador de Déu a favor de la humanitat. És la mort del Fill de Déu! I, com va dir una jueva convertida a la fe cristiana, santa Edith Stein: «En un assassinat Déu ens ho ha dit tot.» La injustícia és una abominació als ulls humans, però no sempre per a tots i de la mateixa manera; mes als ulls de Déu sempre és una abominació. Davant de Déu ha de desaparèixer simplement i absolutament. Ho exigeix la supremacia del dret de Déu. Però, tot i això, la creu, infligida pels homes al Fill de Déu, és abans que res, en la mirada de Déu, el compliment del judici de Déu sobre el pecat, sobre el mal. En Déu no hi ha mitges tintes, en Déu no hi ha conxorxa entre el bé i el mal. Déu en el judici i mort del seu Fill ha fet seva la injustícia i l'ha esborrada completament. El mal i el pecat, l'odi i la mort han estat vençuts del tot per la mort del Fill de Déu en la creu. L'Amor ha estat més fort que la mort i el pecat, que l'odi i el mal. Ell, Jesús, ha pagat el deute del pecat de la humanitat, el deute de totes les seves injustícies i maldats. En ell la humanitat troba la salvació. Jesús és l'únic Salvador de tot home i de tota la humanitat. Des d'aquesta perspectiva de la injustícia que ens ha fet a tots justos, salvats, redimits, si creiem en el crucificat, podem mirar i endinsar-nos en el misteri que porta en si la imatge del Redemptor, el Sant Crist d'Igualada.

La imatge de la creu i del crucificat, amb els braços oberts, ja ens parla, per ella mateixa, de solidaritat, d'amor ofert a tots els homes. Els braços oberts expressen l'expansió vers totes les dimensions del món: altura, profunditat, amplada i llargària. No hi ha cap dimensió que no sigui present en la creu de Crist. I és que la creu de Crist no és exclusiva, sinó inclusiva. No exclou ningú, sinó que vol incloure tothom. La creu no descarta ningú, sinó que ens comprèn

a tots. Àdhuc el pecador i l'injust poden trobar en la creu de Crist el perdó misericordiós, la redempció que justifica i salva, si hi ha reconeixement del pecat i acolliment de la misericòrdia. Per això, mirant la creu de Crist, en la qual tots tenim la nostra part, en la pena infligida a ell pels nostres pecats, i pel perdó que hem rebut i rebem per la creu, no podem mantenir la mirada, de vegades massa fàcil, entre bons i dolents, dividint la humanitat i la nostra societat. Des de la creu de Crist la mirada sempre ha de ser la del perdó i la comprensió, la de la recerca del diàleg amb la finalitat de trobar la veritat; una veritat sempre amarada de caritat i de respecte.

Mirem els braços del Sant Crist obert que ens parlen d'acolliment, de perdó, d'amor que no es cansa d'esperar; però també contemplem el cor obert del Sant Crist. El cor obert és expressió de la seva donació amorosa. Ell ho ha donat tot, absolutament tot. *I a l' instant en sortí sang i aigua* (Jn 19,34), llegim en l'evangeli de Joan. I aquest no és pas un fet sense importància. Per a l'evangelista és importantíssim, és ple de significat. I, per això mateix, convida a mirar-lo, a contemplar-lo, citant el profeta Zacaries: *Miraran aquell que han traspassat*. El cor és el centre de l'home corporal i espiritual. I, en el cor de Jesús, nosaltres trobem la seva donació fins a l'extrem: *Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics* (Jn 15,13). En el cor de Jesús obert i vessant sang i aigua trobem el cor del mateix Déu que s'obre a l'home per donar-li tot el seu amor, perquè en ell trobi la vida plena, el sentit ple de la vida, la pau, l'amor que no mor mai. El cor obert de Jesús és la font inestroncable de l'amor misericordiós de Déu per a tota la humanitat.

El cor traspassat és un lloc obert i capaç d'acollir. La llança del soldat, percutint, hi ha fet espai. L'Església —tots els qui creiem en Crist— ha nascut en aquest cor traspassat; però, encara més, aquest cor obert és el seu lloc, el lloc de l'Església, que mai no pot abandonar. Si fuig d'aquí no trobarà mai la seva naturalesa. L'única essència de l'Església és, doncs, l'amor que brolla contínuament d'aquesta font del cor obert de Jesús. L'Església, tots nosaltres, som cridats, doncs, a ser enmig del món testimonis de caritat, de pau i d'unitat. La vocació de l'Església, enmig del món i de la història, és posar en relació la desunió dels homes amb la unitat plena que Crit ens ha aconseguit. L'Església té, en cada moment de l'esdevenir humà, la missió de manifestar la unitat dels fills de Déu, la unitat de tots els homes cridats a ser fills de Déu. Mirant el Sant Crist, que dona la seva vida per nosaltres, no podem fer res més que intensificar la nostra vida de lluita a fi que la caritat, la unitat i la pau regnin entre nosaltres i entre tots els homes.

Contemplem el Sant Crist i demanem-li que tots els qui creiem en el seu amor misericordiós i experimentem aquesta misericòrdia siguem, sempre i en tot moment, a casa nostra, en els llocs de treball i entre els amics, en les escoles i en les fàbriques, en les parròquies i en el món polític i sindical, artesans de pau, de perdó i de reconciliació. Que el Sant Crist ens faci el do d'un cor gran, d'un cor magnànim, a imitació del seu que vessa sense parar misericòrdia per a nosaltres i per a tota la humanitat.

«De centúries consagrades / pel miracle i per l'amor, / adorem, oh Redemptor,
/ vostra imatge d'Igualada.»